

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

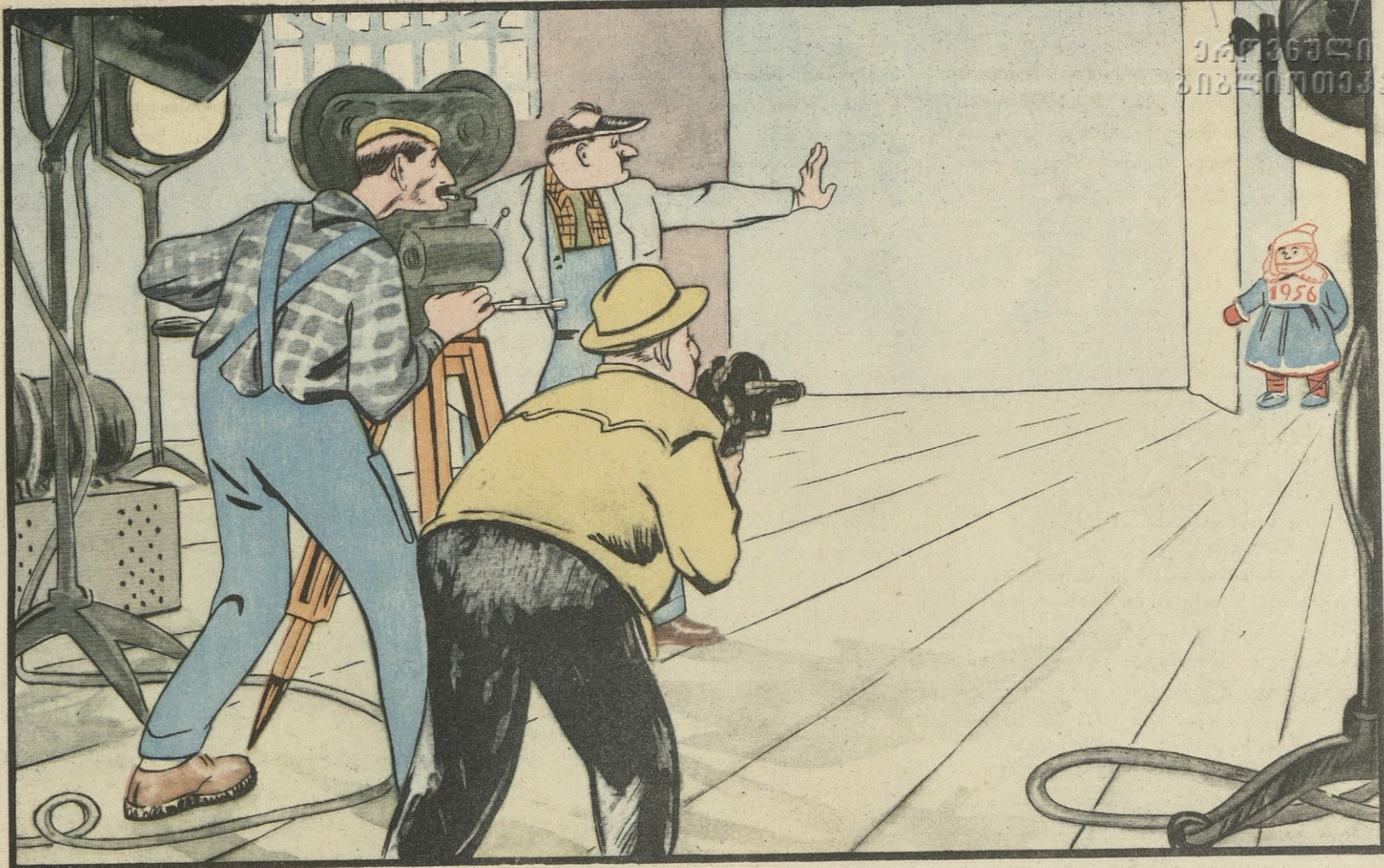

ნახ. გ. ლომიძისა

მარსი — რაღას ვაუცნებთ, დაგვაგვიანდება დედამიწის დაბადების დღეზე...
 ვენერა — სჯობს იარაღი აიხსნა, ტყუილადა გაქვს შენი იქაური ამფსონების იმედი: დედამიწაზე ახლა იმდენი მშვიდობისმოყვარეა, რომ ასე ადვილად ვეღარ შეიპარები.

ნურგა

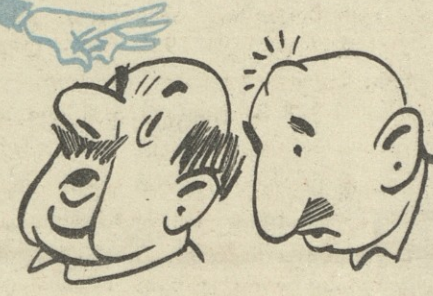
ქართული
კინოლოგია

— არ ვარგა, ხელახლა შემოდი!

საახალწლო

ნუთხაყრფი

ახალი წელი მოვიდა,
ძველიც არ იყო ურიგო,
რა დაშავდება ზოგიერთს —
წვიპურტი ჩამოვურიგო.

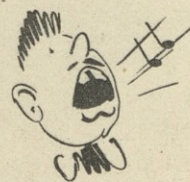
მოდების აბელიც

თუ სჭრი, კიდევაც შეჰკერე,
სხვა რა საქმეში გვჭირდები,
პალტოს ზამთარში იცვამენ,
შენ ზაფხულისთვის გვპირდები.

საქ. ფილარმონიას

გილოცავთ ახალ წელიწადს,
ზევრი გვალბინეთ, გვაცინეთ,
მხოლოდ ეგ ძველი ნომრები
სცენიდან ჩამოგვაცილეთ.

სარეკლამო ბიუროს

წერეთ, რამდენიც გენებოთ,
იმ თქვენი ფუნჯის ლხენასა,
ერთს გთხოვთ—წერის დროს დაფიქრდით,
ნუ გვიმახინჯებთ ენასა.

საბინაო სამმართველოს

ზაფხულში თავს არ იწუხებთ
სახურავების მოვლითა,
გეშველათ—იქნებ ზამთარმა
სახლი დახუროს თოვლითა.

ვაჭრობის სამინისტროს

მალაზიებში გამოგაქვთ
კვლავ საზაფხულო ჩითები,
დიდი ხანია გაფრინდნენ
სამხრეთისაკენ ჩიტები.

ამას იმიტომ კი არ ვწერთ,
თქვენი სახელი შელახოს.
გასულ წელს რაც რომ შესცოდეთ,
ამ წელში აღარ გვენახოს.

-სეზრი-

ახალწლის წინაღობებში მიყვარს ოჯახში დატრიალება, მასპინძლური თადარიგი და მზადება, საახალწლო ნაძვის ხის მორთვა და მოკაზმვა, გოზინაყისათვის საჭირო ნივთების დაჭრა და მოშუშვა. ამ წელსაც ჩვეულებისამებრ თადარიგს შევეუდექი, მაგრამ მოულოდნელად ნიანგმა საახალწლო მილოცვისათვის თბილისის წარმოება-დაწესებულებებში მეკვლეობა დამაკისრა და მეც, საპატიო დავალებით გახარებული, ელექტრონის შუქით გაჩაღებულ სანაპიროს ახალ ქუჩას გავყევი და მალე ორჯონიკიძის სახელობის მანქანათმშენებელ ქარხანაში ამოყავ თავი.

— შემოვდგი ფეხი... სალამი, ძვირფასო ამხანაგებო!

— გამარჯობათ... მობრძანდით... კეთილი იყოს თქვენი ფეხი ჩვენს ქარხანაში... — მესმოდა აქეთ-იქიდან და შემოგებებული ამხანაგები რიგრიგობით მართმევენდნენ ხელს.

— ლევან გოქაძე — მლარავი... სიმონ ნიკულინი — ზეინკალი... გელამ პეტროსიანი — მრანდავი... ზაქრო აბრამიშვილი — ზეინკალი... ვართან ამირგულოვი — ხარატი...

— გილოცავთ ამხანაგებო, 1955 წ. სამაგალითო შრომითი მიღწევებით დამთავრებას, კიდევ და კიდევ გამარჯვებას გისურვებთ ახალ 1956 წლის საწარმოო გეგმების შესრულ...

— ბოდიში, ამხანაგო, განა არ იცით, რომ ჩვენ 1955 წელს დიდი ხანია, რაც ხელი ჩამოვართვით!

— მაშ მე მოსვლა დამიგვიანდა?

— სწორედ რომ ასეა: ამხანაგი სიმონ ნიკულინი 1966 წლის ანგარიშში მუშაობს, გელამ პეტროსიანი 1965 წლისაში, ზაქრო აბრამიშვილმა და ვართან ამირგულოვმა 1964 წელს დაუკაუნეს კარებზე და მეც 1968 წელს თან კარგა ხანია გავასწორე ანგარიში... — სიმონ გოქაძემ ღიმილით თავი დამიქნია, დირექტორის კაბინეტის კარები შეაღო და შემიპატიჟა.

მოულოდნელი ამბით იხტიბარწამხდარმა მეკვლემ ოთახში შესვლაზე უარი განვაცაადე. კიდევ სხვა მრავალ წარმოება-დაწესებულებებში ვარ მისასვლელი-მეთქი, მოვიმიზეზე და თავდაღმართზე დავეშვი.

სიმართლე გითხრათ, დიდად იმოქმედა აღნიშნულმა შემთხვევამ ჩემს მეკვლეობის სურვილზე, ხასიათი წამიხდა, სურვილი გამინახევრდა და სიარულის იშტაც საგრძნობლად შემიმცირდა... მიხვალ კიდევ ამ ჩვენი საყვარელი დედაქალაქის რომელიმე ქარხანაში, რომელიმე ფაბრიკაში, მიულოცავ ახალ 1956 წელს და სამაგიეროდ გიპაჟებ-

ბენ, რომ 1956 წელს კი არა 1970-75 წლის შრომის გამარჯვებებს დღესასწაულობენ...

ყოველივე ამ მიზეზის გამო თბილისის წარმოება-დაწესებულებების მეკვლეობაზე ხელი ავიღე და სანუგეშებლად ჩემთვის, ჩავილაპარაკე: ქუთაისში წავალ... ბათუმში მივულოცავ... ცხაკაიას ვესტუმრები, ფოთს ვინახულებ, შეიძლება იქაც ასევე ჩამვიარდეს კოვზი ნაცარში, მაგრამ დედაქალაქიდან ჩასულს მაინც სხვანაირი დაფასება ექნება მეკვლეს...

მაგრამ უეცრად ვილაცის დაბოხებული ხმა შემომესმა:

— ქუთაისის შუშა-ტარის ქარხანას ჯერ ჩემთანაც კი არ გაუსწორებია ანგარიში, რა პირით უნდა შეხედეს ახალ წელს, ცხაკაიას კირის ქარხანას დღე-

საც კისერზე ადევს ჩემი წარმართების ფანერის ქარხანა ჯერ ისევ ჩემი ვალების გადახდაშია, ხოლო ტრესტ 'საქთევზმრეწვა' თავისი მოუქნელი მუშაობით ბევრ დაუპერელ წვერასა და სტავრიდას მიულოცა ახალი წელი.

- კი მაგრამ, შენ ვინა ხარ?
 - ვინა ვარ და 1955 წელი.
 - კიდევ სული გიდგას?
 - ჩამოთვლილ წარმოებებში თუ ასე განაგრძეს მუშაობა, ალბათ, კიდევ კარგა ხანს მედგმება სული... მათთვის.
- რაიონში მეკვლედ წასვლაზეც ხელი ავიღე, საკუთარ სახლში დაბრუნებულმა ოთახის კარები გავაღე და ჩემი ოჯახის წევრებს ახალი 1956 წელი მივეულოცე.

3. კახელიზვილი

ნაკიანი წლის იპაქით

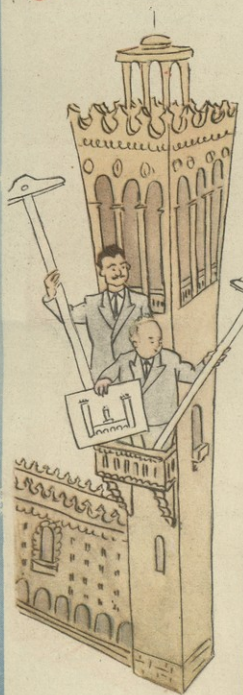
- წლევანდელი ახალი წელი ძალიან მახარებს.
- დაწინაურებას ხომ არ გიპირებენ?
- არა, კაცო, ერთი დღით მტკია გასულ წელზე და იქნებ გეგმა როგორმე შევასრულო.

ახმა

პირობის

დასაწყისის ვიდეოგეგმა
პირობისთვის
ხანძარიანი სიბერეები

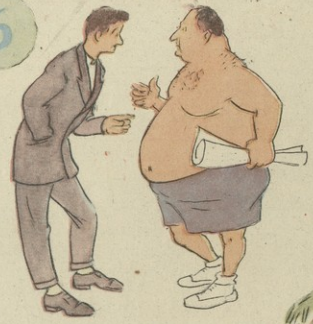

ყოველ შემთხვევას თავის შავიანების წყარო ვაგანი. ამ კომპიუტერის შავიანების წყარო (და შემთხვევის წყარო) ჩაღობაზეა... კომპიუტერი ისე დასაბუთებული ამ საქმეში, რომ ხანაც ახალი წელი იმდენად ჩამოვარდება, სინამდის აუბნებენ შავიანებს ვლადიკოსთან მიხედნის ხანძარიანი სიბერეები.

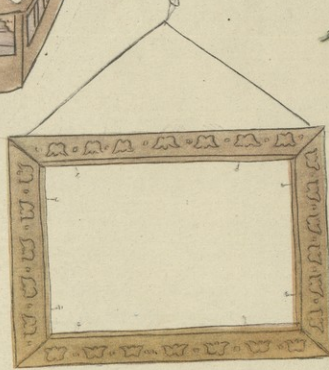

— პირველად პირველი, ოქვან გულს სპეციალური მხარდახმობა და გეოლოგები. ჩამდენ ხანს შეიძლება აუვლოდ მუშაობს და სიცოცხლე? — დიდი-დიდი ხეობა წელი... — სპეციალური პირველი, ჩვენი დასაბუთება არს კომპიუტერი ხეობა წელი-წელი აუვლოდ მუშაობს და მანც არაფერად გარჩობს თავს.

— მურმან, იცოდეთ, თუ ამ კომპიუტერში პირველად ჩამოვარდება, თავს მოვიტყუებ და მანც გავიპარები.

— მგონი კარგია, ოქვან ჩამოვარდება ჩვენი აუვლოდ და მანც... — მიჩვენებს ჩემი: ისე სწავლავს დაგინებთ ოქვანდენ ფილანტინაში, ფილანტინაში უნებურად დასობს, და კონსტრუქციას იხედავინებს. ჩამოვარდება დაგინებთ.

— ძია ირაკლი, ბარემ ის წიგნიც ვალ-მოილოდ, ოქვენთვისაც ეს სულ იოლი საქმეა!

— მანცა დაგინებთ გარდა იმდენად მანცა ვანსა დაგინებთ სხვათა მოლოცვის კარგო მუშაობის შესახებ, მანცა მანცა დაგინებთ სხვათა მოლოცვის შესახებ, მანცა მანცა დაგინებთ სხვათა მოლოცვის შესახებ.

დილის ხუთი საათია. ქუჩებში საოცარი სიჩუმეა. ხანდახან თუ გაიქროლებს მსუბუქი ავტომანქანა, თორემ, ისე მყუდროებას არაფერი არღვევს. ალაგ-ალაგ მალაზიების წინ თვლებენ ღამის ყარაულები.

მოულოდნელად პროსპექტზე გამოჩნდა ორი მამაკაცი. ორთავეს ოდნავ ბანდალზე ეტყობოდა, რომ ისინი ქეიფიდან ბრუნდებოდნენ. ერთი მათგანი, საოცრად მალალი და ხმელი, წამდა-უწყუმ იქით-აქეთ იფურთხებდა და ხანდახან ღიღინასაც კი ცდილობს. მეორე კი დაბალი ტანისაა და ნამდვილ რუმბსა ჰგავს. პირწმინდათ გაპარსულს სახე სავეს მთვარეს უგავს და ამ სახეზე არ ცილდება რაღაც გულუბრყვილო, სულელური ღიმილი.

— რა სუფრა იყო, — ამბობს ხმელი მამაკაცი და ამ დროს ამჩნევს საფურთხებელ ურნას, — რა სისულელეა... რად უნდათ, ეს რომ დაუდგამთ. არაფერ ამით არ სარგებლობს... ყველა იფურთხება იქ, სადაც მას სურს. რას იტყვი, მისი ტარხუნი, ტყუილს ვამბობ? რად ჭირდება, თბილისის საბჭო ამდენ ხარჯებს რომ ეწევა. ათასზე მეტი ხომ უნდა დადგან ასეთი ურნა ქალაქში. მერე რისთვის? მე შენ გეკითხები, რისთვის?

რუმბივით მამაკაცი სივრცეში იტყირება და კვლავ სულელურად იღივება. ხმელი კი განაგრძობს:

— ახ, რა სუფრა იყო. მაგრამ რა უცნაური ხალხი ვართ ეს ქართველები. ყველაფერი ჰქონდათ ჩვენს მასპინძლებს — საუბრე, საცივი, გოჭი, ინდაური, და, მწვანელი კი დაეიწყნოდათ. ვანა შეიძლება ქართული სუფრა უმწვანელოდ? რას ჰგავს ეს? სულ რაღაც ორიოდ მანეთის მწვანელი. წიწმბატი და ტარხუნი. ტყუილს ვამბობ, მოისეი ტარ... ტარხუნი? უკაცრავად, ტარხანი-თუმცა, ეს როგორ გამომივიდა! ტარხუნი! აა, ხახახა! ტარხუნი! — ამბობს ხმელი და თავის მეგობარს ეხვევა, ღიღინაში ხელს ავლებს და ისე ექაჩება, თითქო ჯერ მორყევას და შემდეგ მოგლეჯას ღამობდეს.

— აბა გითხრა ახლა მე შენ, — შედგა რუმბივით მამაკაცი, როდესაც მეგობარმა როგორც იქნა თავი ანება, — არაფერი სუფრა არ იყო. გოჭი! რას გავდა, დამხრჩვალ იყო, ალბათ, ან ჭირანნი. შავი, შავი, ნავაზივით და კანზე იმდენი ჯაგარი ჰქონდა შერჩენილი, ერთი ნაჭერი რომ წამომეღო სახლში, ჩოთქად გამომაღებოდა.

— ოჰ, დაგლახვროს ეშმაკმა, რა მახვილი ენა გაქვს, ტარხუნი, — გადისახარა ხმელმა, — ძალიან გემრიელად კი ახრამუნებდი ძელებიანად! გოჭი მართლა ნაკლები იყო.

— საცივი! ის კიდევ უკეთესი. უკაცრავად პასუხია... ან ამისთანა უჯიშო ინდაური სად იშოვებს, ხანჯლებივით ძელები ამოდიოდა ხორცში. ფუი, მაგათ პურ-მარილს დავასხი თავსლაფი. შემწვარი! სად მოძებნეს მაინც ამდენი დამხრჩვალ ფრინველი.

— ხოხბები ვანა არ ვარგოდა?

— თხი, თხი, თხი! — გესლიანად ჩაიხითხითა სქელმა. — ხოხბები! ავრე რეზინის კალოშებსაც შეიძლება ხოხბები დაარქვა და სუფრაზე დააწყო. ერთი ათიოდ ნაჭერი მაინც ვადმოვიღე და ვერც ერთს ამ ნეკის ოდნავ ვერაფერი დავაკელი.

— ღვინოს არა უშავდა რა!

— ეგ როცა შევეჩვიეთ, ხუთი თუ ექვსი ჭიქის შემდეგ. პირველად რომ მოვსვი, მე ვთქვი, ხომ არ შეეშალათ და ძმარი მარტო მე ხომ არ მომიტანეს-მეთქი. თურმე რის ძმარი, მისი ჭკუით ქინძმარაულს მასმევს კაცი. კარგი ერთი, თუ ძმა ხარ, ნულარ მაგონებ, ძლივს დავაღწიეთ იქაურობას თავი და ამ სუფთა ჰაერზე გამოვივლით.

— არა, მართლა თავის მოჭრა ასეთი პურ-მარილით დახვედ ასეთ საზოგადოებას...

— საზოგადოებასო! რას უწოდებ ბიჭო, შენ საზოგადოებას, — გაცხარდა სქელი, — სად იყო საზოგადოება! შენ თუ ქსენოფონტ ქსენოფონტოვიჩს თვლი საზოგადოებად, მერე რა რომ ტრესტის დირექტორია. მაგ ცხრაჯერაა მოხსნილი სხვადასხვა თანამდებობიდან.

— არა, მოხსნილი რადაა. მე არ გამიგონია, რომ ეგ ოდესმე მოესხნათ.

— რას მელაპარაკები. შენ რომ არ გაგიგონია, მერე რა. გორში რომ მუშაობდა...

— იქიდან ზუგდილში ვადაიყვანეს.

— რას ლაპარაკობ! — თითი ისე გაიქნია სქელმა, თითქო ზედ

როლი ჰქონდა წამოცმული და ათამაშებდა, — რას ლაპარაკობ. მე დანამდილებით ვიცი, რომ მოხსნეს. ზუგდილში მოეწყო, მაგრამ მერე იქაც მოხსნეს.

— თუ დააწინაურებს?

— კაცო, მე გეუბნები მოხსნეს, და, თვითონ თუ უკეთესი ადგილი იშოვნა, ეგ იმას არ ნიშნავს, რომ არ მოუხსნიათ.

— მართალს ამბობ?

— რა მაქვს მოსატყუარი. ქირას მაძლევ თუ რას? ახლა იჯდა იქ ვადამბრინჯული და ისე ექირა თავი. გვეგონებოდა ქვეყანა მისი იყო. სწორი რომ თქვას კაცმა, მაგასთან არც ვიკადრებ დაჯდომას.

— ივლიან ბიჭიეიჩი?

— ჰო, იტყვი პრაფესორიაო. რაში მიიღო პროფესორობა. აბა თუ მეტყვი? სამ ბატს არ მივაბარებ მაგას. ჯერ ერთი, ვერ დააკვირდი, პალსტუხი როგორ ჰქონდა გამოსკვნილი. ქალი უჯდა მერე გვერდით ისეთი, რომ მზესავით ანათებდა. სად მოძებნა მაინც იმ უბედურმა ისეთი ფეხბუმი.

— ის ხომ მისი ცოლი არ იყო.

— რას ლაპარაკობ, შენ მასწავლი ახლა მე ვინ ვისი ცოლი იყო?

— არა კაცო, ის ჩემი რძალია.

— ოჰ, აბა უკაცრავად. შემშლია. ის რა გვარი იყო, ლექსობ რომ გვიკითხა და გვიკითხა?

— ის ხომ ცნობილი პოეტია.

— რა გვარია?

— გვარი არ ვიცი. მაგრამ ფსევდონიმი ვიცი: აპოლონ. აპოლონ... აღარ მახსოვს მარტყოფელი თუ ოკრიბელი... გემახსენდა მანკაბერდელი!

— რა იყო, რა გვიკითხა. არ შეგვიკლა ხელში! წაგვკამა ყურები.

— ტაშს ძალიან უტყაპუნებდი.

— აბა, იმას ვათქმევინებდი პოეზია არ ესმისო! მაგენი, ძმაო, ხომ იცი, ტაში თუ არ დაუკარი, საქვეყნოდ მოგჭრიან თავს. მერე ხედებიან მგონია მაგ ოჯახქორები, რომ მაგათი წიგნების წამკითხველები ჩვენ არა ვართ და ასე ხანდახან თუ ჩავვიდდეს ხელში სიქას გაგვაცილიან ხოლმე.

— მომღერალი არ მოგეწონა?

— რომელი? სად იყო იქ მომღერალი?

— როგორ თუ სად იყო. კაცი ოპერის სოლისტია, დამსახურებული არტისტი...

— ვინ? ჩვენი კიკუშა? ბიჭო, ის თუ მომღერალია, მე ვინდა ვარ მაშინ! მრავალჯამიერს მაგ ვერ იტყვის სუფრაზე და ოპერაში რაღაცას მღერის მაგ მე რა ვიცი. ერთის სიტყვით, შენ რომ გგონია, ჩემო. გლახუნი, საზოგადოებაში ვიქეიფეო. ტყუილად ხარ ალტაცებული.

— მასპინძლებზე მაინც რაღას იტყვი?

— ეგ რაღა გამახსენებ, — შედგა სქელი და ისეთი სახე მიიღო. თითქო მისთვის პირში საოცრად მუავე ტყემლის ტყლაპი ჩადლოთ, — ეგ რაღაზე გამახსენებ, შე უღმერთო. პირდაპირ თავს გვეჭრიან ქართველობას, ცოლიც და ქმარიც. პატიოსან სახლში არ შეიშვება არც ერთი, არც მეორე. ბიჭო, იმისთანა ქართველ კაცს დავასხი თავსლაფი, რომელიც... მარა დამანებე თავი. რაზე გინდა ახლა მათქმევინო ის. რაც ჩემზე უკეთ შენ თვითონ კარგად იცი.

— რაგა?

— იჰ, ვითომ არ იცი.

— კისრულობს?

— შე კაცო! გუჯუ აშორდია მეორე ქმრად თვითონ მოგვარა ცოლს სახლში, დავასხი მაგას თავსლაფი. კაცია მაგ?

ორივენი შეჩერდნენ. ბურთივით მრგვალი მამაკაცი ერთ წუთს შედგა და ხითხითი აუტყდა.

— რა იყო? — ეკითხება ხმელი.

— ოჰო, ჰო, არ მოვთხარეთ ყველა! კაცი თან გადაგვეყა და რაფერ მოვსპეო. მოდი ახლა და ჩვენისთანა კაცი სახლში შეუშვი. არა, ძმაო, არ ვართ შესაშვები, მარა მაინც გვეპატიებებიან და რა ვქნათ ახლა, ჩვენი რა ბრალია.

— მართლა არა ჩვენისთანა ციგანი სახლში შესაშვები. — ამბობს ხმელი და მერე გამბულად იწყებს გულამოსკვნილ სიმღერას: — მიყვარხარ, ქურუმეი!..

თენდება. ორივენი ბანდალით მიაბჯებენ და მათი ხმები მოსახვევში იკარგება.

ნიანგი

ბათუმი, რკინიგზელებს

ცელს მინც გამოგეწვალთ ცარცერები: «ციხის-დძირი», «ბობოკვატი», «ჩოლოხი», «ჩაკვა».

საქონდიტერს, სარეწაო საბუქოს არტელებს

გიგზავნით ყინვარ-შაქარს, თუ ვერ იცნოთ რა არის, თქვენს გეგმებს გადახედეთ.

აბანოებისა და საპარიკმახეროების ტრესტი, ბათიაშვილს მრავალ ახალწელს დაესწარი, ბებია გიცოცხლოს.

თბილისის საბუქოს საბინაო განყოფილებას

გიგზავნით ათას კვადრატულ მეტრ დაპირებას. თქვენ იცით, როგორ გაანაწილებთ.

მთავარტელეგრაფს

ხვალ ვანოს ქორწილია, ზეგ ვასაფლავებთ, რა გენაღვლებათ.

საქავტოტრანსს

მოვდიოდი მოსალოცად, საბურავი დამეშვა.

№ 1 სამშენებლო ტრესტის მმართველს

ამხ. ალ. ჩიტაიშვილს

ქართველი მწერლების სახელით გილოცავ ახლად, თქვენთვის 1958 წელს.

ლორების უჩივარი

— რას გავს თქვენი ღორები, ქონის ნატამალი არ გააჩნიათ. არაფერს აკმევთ?
— რა ვიცი, ბატონო, ამასწინანდელმა რევიზიამ სუფრაზე გვისაყვედურა: მეტისმეტად გავისუქებიან, ღვინოზე არ ვარგაო, და ჩვენც აღარ ვასუქებთ.

- 8) რესტორნების რევიზორთა დაკვეთით: «შენ რაღას ფიქრობ «არავგო», «დამისხი, დამალევიწე».
- 9) ერთი პატივმოყვარე ასტრონომის დაკვეთით: «ჩემი ვარსკვლავი უფრო ანათებს...»

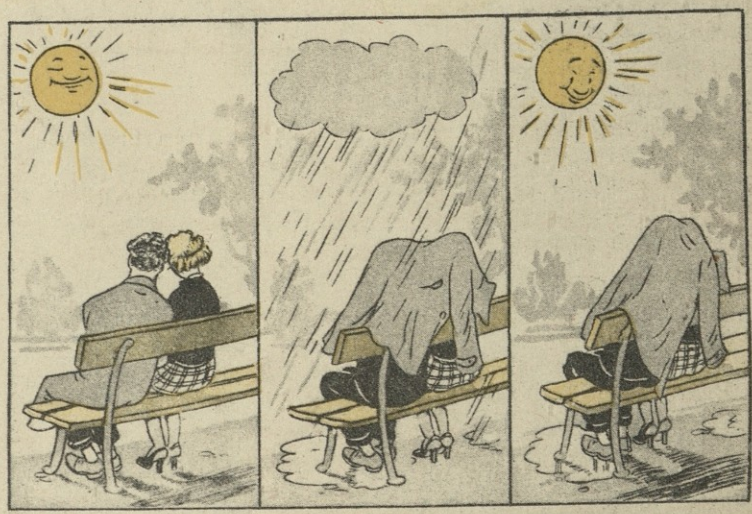
ანიანგის რადიოკვანძი

ახალი წლის დღესასწაულთან დაკავშირებით მკითხველები გვთხოვენ მოვასმენინოთ შემდეგი სიმღერები:

- 1) საქურორტომომარაგების თანამშრომელთა დაკვეთით: «ახ, ნეტავი ერთად იყოს თბილისი და წადვერი».
- 2) არტელ «განიაგების» თანამშრომელთა დაკვეთით: «ჩუმაღ, ჩუმაღ, არვინ გაგვიგოს...»

- 3) ხალხური ცეკვების ანსამბლის ხელმძღვანელის დაკვეთით: «ჩემთან ასულო, ჩემთან ლამაზო, ჩემთან იცეკვე».
- 4) დამწყებ ასტრონომთა დაკვეთით: «ახ, მთვარე, მთვარე, დამწვართ იმედო...»
- 5) მილიციის მუშაკთა დაკვეთით: «მე ბანი-ბანად გეძებდი, შენ ბალი-ბაღად გეძინა».
- 6) კოსმეტიკის კაბინეტის თანამშრომელთა დაკვეთით: «წამწამსა და წამწამს შუა ბალი გაგიშენებია»
- 7) თბილისის «დინამოს» ფეხბურთელთა დაკვეთით: «რა დაგიშავე, რისთვის დამტოვე მე... («ა» კლასში)».

რემა ა. თაყაიშვილისა ნახ. ა. კანდელაკისა

სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, თ. გიგინეიშვილი, ვ. თორდუა, კ. ლორთქიფანიძე, ს. ფაშალიშვილი, გ. ჯაში.

მატარებელი № 1955 ორი წუთის შემდეგ გავა პირველ ლიანდაგიდან, ბაქნის კონტროლიორებო, გაატარეთ მგზავრები! ვიმეორებ...

ქარკვეული ბიზლირთაჲ

თბი

შეცდომები არქიტექტორებისა, წარუმატებლობა ხპორტსმენებისა, უგემოვნება კინოსტუდიის ფილმებისა, „უპასუხისმგებლობა“ თბილისის ქუჩების საათებისა. ხალტურა ავტომანქანების შოფრებისა. სპეკულაცია და, საერთოდ, ყოველგვარი ნაკლი და სიმახინჯე უბილეთოდ მიჰყვება ძველი წლის მატარებელს. ამხანაგო რევიზორებო. არ დააჯარიმოთ მგზავრები. დაე, მოგვშორდნენ!

ნახ. რ. ცუცქერიძისა